

דעם רבינ'ס מעשיות

ספורי מעשיות משנים קדמוניות
מרבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

המעשה עם הבחינות
בלשה"ק

שיחות שאַחר ספורי מעשיות (2)

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף. דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.

ה - מעשה בצדיק שנפל עליו עצבות

[אות א] ידוע: שעצבות, היא מדה מגנה מאד! וצריך להתרחק ממנה מאד! - וראוי להיות ולהרים עצמו! - מי ידע: שכל תנועה והעמקה שאדם מניע ומעתיק עצמו כשנכנס לעבודתהשם, היא יקרה מאד בעיני השם, אפלו הוא מניע עצמו רק בחוטיהשערה! - פי מחמת שהאדם הוא ב'גוף', ב'עולם-העשיה', קשה מאד עליו כל תנועה והעמקה! - על-כן היא יקרה מאד בעיני השם!

[אות ב] ומעשה היה בצדיק אחד: שנפל עליו עצבות ו'כבדות' גדול! - וה'עצבות' וה'כבדות' כשמתגברת על ה'צדיק', היא קשה מאד עליו, פי עליו מתחזקת יותר ויותר! - עד שנפל עליו 'עצלות' ו'כבדות' כל-כף, עד שלא היה אפשר לו כלל לזוז ממקומו ממש, מחמת גדל ה'כבדות' וה'עצבות' שהתגבר עליו מאד!

ורצה לשמח עצמו, ולהרים עצמו! - ולא היה אפשר לו בשום דבר לשמח ולהרים עצמו! - פי בכל דבר שרצה לשמח עצמו, מצא לו הבעל-דבר בתוכו עצבות! - עד שלא היה אפשר לו בשום דבר לשמח את-עצמו! - פי בכל שמחה שרצה לשמח ולהרים עצמו, מצא לו עצבות בתוכה!

והתחיל לשמח עצמו, בשמחת "שלא עשני גוי" - וזה בודאי שמחה גדולה שאין לה שעור! - פי אין לשער ההפרש וההבדל, אלה אלפי אלפים הבדלות - שיש בין קדשת ישראל, הפחותה שבפחותים, לבין זהמת טמאת העובדי-בוכבים!

וכשיזכר היטב חסד השם-יתברך עליו: "שלא עשהו גוי" - בודאי ראוי שתגדל שמחתו מאד! - והיא שמחה שאין עליה עצבות!

פי בשלמא כששמחה עצמו בדבר שעשהו הוא עצמו, על-יזה אפשר למצא עצבות על כל שמחה - פי ימצא לו חסרונות בכל דבר, פדי שלא להניחו להרים ולשמח עצמו! - אבל בזה: "שלא עשני גוי", שהוא רק מהשם-יתברך, שהשם-יתברך עשה כד, והמל עליו ולא עשהו גוי - איך אפשר למצא חסרון בזה השמחה, מאחר שהוא רק מעשה השם-יתברך! פי בודאי איך שיהיה נעוה עליו, על-כל-פנים הוא הפרש גדול בינו לבין עובדי-בוכבים, אשר אין שעור וערך!

[אות ג] וה'צדיק הנ"ל, התחיל לשמח עצמו בזה ובכל-פעם הרים ושמח עצמו ביותר! - עד שבא לשמחה גדולה כל-כף! עד שהגיע ל"השמחה שהיה למשה רבנו עליו-השלוה, בעת שעלה לקבל הלוחות" [אבות-דבר-בנינו פי"ב ה"ג]!

ובתוך שהרים ושמח עצמו [הצדיק הנ"ל], פרח בעולמות, כמה וכמה אלפים פרסאות! [דהנה: שפרח בתוך העולמות, והתחיל לפרח למעלה בעולם-העליון מהמקום שנעשה שם שמים - עי' להלן בהספור!]

ובתוך כך הביט בעצמו, והנה הוא רחוק מאד ממקום שהיה בתחלה! - והיה לו 'צער גדול' - פי היה סבור: שיפל לאיזה מקום אחר! [פינו שעלה למקום גבוה יותר, על-כן אם יפל מעבודתו - יפל למקום אחר, כפי שעלה וזו למעלה - עי' ציור להלן] - ויהיה תמיה גדולה עליו [כשיראו אותו במקום אחר - ויגידו: "שנעלם פתאם"! (ממקומו שהיה מתחלה) - והצדיק הפץ תמיד להיות "הצנע-לכת" [מיכה ג, ח]! [על-כן אינו רוצה שיראו עליו איך שהוא הולך ומתעלה בעבודתו!]

[אות ד] והשמחה התחילה לפסק! פי השמחה יש לה גבול, שמתחלת עצמה, ומסימת עצמה! - וכשהתחילה השמחה לפסק, פסקה מעט מעט, ונשפל מעט מעט! - וכשחזר וירד ונשפל ממקום שפרח לשם בשעת השמחה [הגדולה הנ"ל], לא חזר תחלה למקומו הראשון שפרח משם, כדרך פריחת! - רק שירד מיד למטה, ממקום [במקום] שפרח לשם! - ועל-כן היה פליאה גדולה: על שמצא את-עצמו אחר שירד: למטה במקומו הראשון! - והבן היטב! [ראה ציור להלן].

עד שחזר למקום שהיה בתחלה [בשעת שהיה בעצבות]! - והביט בעצמו, וראה: שהוא ממש במקום שהיה בתחלה! ולא נעתק ממקומו כלל! רק אפשר בחוטיהשערה שאי-אפשר לאדם לשער, רק השם יתברך! - והיה תמיה גדולה בעיני הצדיק: "שפרח כל-כף בעולמות, וכאן למטה לא נעתק כלל!"

והראו לו: שכל-כף יקר בעיני השם יתברך, תנועה והעמקה קטנה שאדם מעתיק עצמו בזה העולם, אפלו פחות מחוטיהשערה! - עד שאין פדאי נגד זה כמה וכמה אלפים עולמות ופרסאות! [שלמטה כשעולין לאיזה קדשה בחוטיהשערה, היא יקרה יותר מאלפים ורבות עולמות למעלה [לקוטי-הלכות, חול-המועד ה, ג].] [שאינו פדאי אלפים ורבות עולמות, כנגד חוטיהשערה אחת שהאדם נעתק בזה העולם להתקרב להשם-יתברך [לקוטי-הלכות, ראשית-הזו ה, א].]

[אות ה] ולהבין זה: פי ידוע: שהעולם הנשמי הזה הוא רק נקדת המרכז בתוך הגלגלים, במבאר ל'בעלי-תבונה'! [נחמת אסטרונומיה, מהד' השמש וירח וכוכבים - עי': 'דמביס' הלכות קדושה-ח'ד; 'ספר-הברית'; 'ספר-המכונה' לרבי חיים וויטאל] - ומכל-ישבן נגד עולמות-עליונים, בודאי אינה נחשבת כל הארץ יותר מ'נקדה'!

וידוע: שכל ה'קוים' שתמשך מ'נקדת-המרכז', הנה הם אצל ה'נקדה' סמוכים כל ה'קוים' זה לזה! וכל מה שמתרחקים מה'נקדה', הם מתרחקים זה מזה יותר! - וכן כשיתרחקו ה'קוים' הרבה מאד מה'נקדה', יתרחקו גם-כן ה'קוים' זה מזה מאד! אף שלמטה אצל ה'נקדה' הם סמוכים זה לזה! - כזה! [ראה הציור]:

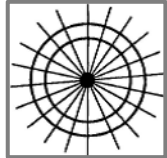
נמצא: אם ישער בדעתו: 'קוים' נמשכים מה'ארץ-התחתונה', אפלו רק עד ה'צלגלים' - נמצא: אפלו אם אינו הולך ממקומו, רק ב'מלא-החוט' - אף-על-פי-כן: ב'מקום-הגלגלים', נתרחק ממקום שהיה נגד ראשו תחלה, נתרחק עתה כמה וכמה אלפים פרסאות, לפי ערך גדל ה'צלגליה-עליון' נגד ה'ארץ-התחתונה', כידוע! - פי שם קבועים 'בוכבים' אין מספר, וכל 'בוכב' הוא בערך גדל זה העולם, ויותר! [עי' עוד ב'לקוטי-הלכות', ערוכה-תחומין ה, כ].

[אות ו] מכיל-ישבן וכל-ישבן כשישער בדעתו: ה'קוים' נמשכים עד עולמות-עליונים, אשר כל ה'צלגלים' נגדם אינם נחשבים כלום! - נמצא: שאין שעור לה'רחוק' שנתרחק שם בעולמות-עליונים, על-ידי הרחוק כל-שהוא, אפלו פחות מחוטיהשערה שנתרחק והלך [שנתעלה מעלה מעלה] ממקום שהיה בתחלה!

פי אף שבכאן בה'ארץ-התחתונה', לא נתרחק והלך [לא נתעלה] רק פחות מחוטיהשערה! - שבעיניו לא נתרחק [לא נתעלה] כלום! פי זה אי-אפשר לשער, רק השם-יתברך! - עם-כל-יזה: שם בעולמות-עליונים, נתרחק [נתעלה] כמה וכמה אלפים עולמות ופרסאות! - מכיל-ישבן וכל-ישבן כשאדם הולך פרסה או כמה פרסאות בעבודת-השם! "עין לא ראתה" וכו' [אלקים וזלתה, יעשה למחכה לו] [ישעיה טד, א].

[ב'תימורה-ר' סימן סה, כותב מזה-הנ"ל: המעשה מענין הצדיק שנפל פעם-אחד לעצבות גדול וכו', שנדפס כבר בספורי-מעשיות, שנכתבה כפי מה ששמעתי בעצמי מפיו הקדוש ז"ל בעצמו. שמעתי מאיש אחד מאנשי-שלומו שאמר: "שהוא שמע מעשה זאת מפי רבנו ז"ל בסגנון אחר קצת" - וגם בספורי-המעשה היה קצת שנוי וכו': שהיה צדיק אחד, גדול במעלה, שהיה מ'מארי-השבנא', שהיה מחשב עצמו בכל יום: "אם עשה עבודת-השם בשלמות באותו היום כפי דרכו תמיד" וחשב הדברים שהוא צריך לעשות באותו היום! ומצא: שלא יצא ידי-חובתו בשלמות באותו היום! - כגון: שהיה צריך לכתוב אנה ואנה בתוך הבית כך וכך פעמים כפי מה שהיה צריך כפי השגתו הנכונה! - ובאותו היום לא הלך כל-כף בבית כראוי לו! - ועל-ידי-יזה נפל בדעתו מאד! - עד שלא היה אפשר לו להיות את-עצמו! - עד שהחיה עצמו כמה שזכה "שלא עשני גוי"!

ומזה הענין תבין: מעלת הפלגת אותו הצדיק, כמה היה גדול במעלתו - שהיה לו עבודה גבוה כמה שהלך אנה ואנה בתוך הבית! - עד שעל-ידי שמעט לפי דעתו בעבודה זאת, הצטער כל-כף, עד שפמט לא היה יכול להיות את-עצמו, לולא שהזכיר את-עצמו "שלא עשני גוי" - ראה והבן והבט עבודת הצדיקים וצערם על מעוטם בעבודתם, עד היכן עד היכן מגיע! - אשרי להם). [לקוטי-הלכות, פסח ט, טו; עקר ה'זפילה' מחמת 'גדלות' - שאין נאה וראוי לו לעבד עבודה ויגיעה האת, ועדין לא פעל כלום! - אבל החפץ באמת אומר בלבו: בשיביל עקרה אחת של התנוצצות-אלקות אחד, פדאי כל היגיעה בכפלי-כפלים! - וכמו הצדיק ששמח את-עצמו על-ידי "שלא עשני גוי"!).

[אות א] דע: שיש שני מיני פלטיין! - ו'שני הפלטיין דומין זה לזה, באחד דר בו מ'מלך, ובהשני דר עבד! ובודאי באמת: הוא חלוק גדול בין הפלטיין של מלך, לפלטיין של עבד! רק אף-על-פי-כן אפשר לטעות ביניהם!

פי יש קשר שמתקשרין הרבה נפשות, עד שנעשה מהם בית ופלטיין! - פי מתקשרין אחד באחד, ואחד באחד - עד שנעשה מהם יסוד! - ואחר-כך נעשה אהל! - עד שנבנה מהם בית ו'מדור! - וזה המדור, הוא מדור לאמת! - וכשצריכין לבקש אמת, מוצאין שם באותו המדור! - הינו: בתוך הקשר של הנפשות הנ"ל, שמהם נעשה מדור להאמת, פנ"ל!

ועליבן אותה התורה (שמות כג, ה): "אחרי רבים להטות", פי מאחר שרבים נתקשרו באחד, בודאי שם האמת, פנ"ל! - וזה בחינת (בראשית מו, כז): "כל הנפש הבאה לבית יעקב", הינו: שמהנפשות נעשה בית יעקב! - הינו: בית מדור, לאמת, שהוא בחינת יעקב, כמו שכתוב (מ"כה ב): "תתן אמת ליעקב".

[אות ב] אבל דע: שיש פנגד זה קשר של רשעים, שמתקשרין יחד הרבה נפשות של רשעים, ונעשה מהם בית ו'מדור' ל'שקר'. ועל זה הזהיר הנביא (ישעיה ח, יב): "לא תאמרון קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר", פי "קשר רשעים אינו מן המניין" (סנהדרין כו, א). ועל זה כתיב (שמות כג, ה): "לא תהיה אחרי רבים לרעת".

[אות ג] והנה: בין שני הבתים הנ"ל אפשר לטעות. הינו: בין האמת והשקר! פי השקר מדמה עצמו להאמת, פי גם שם יש קשר מנפשות רבים, ואפשר לאדם לטעות, ואינו יודע היכן האמת, ולהיכן יקרב עצמו! - ודע: שעל-ידי מצות פדיון-שבויים, זוכה להבין בין שני הבתים הנ"ל, בין אמת לשקר, בין מלך לעבד. פי השקר הוא בחינת עבד, בחינת ארור, בחינת (בראשית ט, כה): "ארור פגען עבד עבדים וכו'".

ז - שני שכליות

ודע: שיש שני שכליות! - והם בחינת אחור וקדם! (ערו לקוטר-מקורן ח"א כא). הינו: שיש שכל שמגיע לאדם לפי הזמן, וכל מה שנוקן ובא בימים יותר, הוא יודע יותר, בבחינת (איוב לב, ז): "מים ידברו". וזה השכל הוא בחינת אחור, שבא באחור-הזמן, פי לזה השכל צריך זמן.

אבל יש שכל שבא לאדם בשפע גדול, במהירות גדול, בפחות מרגע - פי הוא למעלה-מהזמן, ואין צריך שום זמן לזה השכל. וזה השכל הוא בחינת פנים - והוא בחינת יעקב, בחינת אמת, בבחינת (תהלים כד, ו): "מבקשי פניו יעקב סלה".

ח - סגלה לפאקן (רפואה למחלת אבעבועות שחורות)

אחר שבת פרשת ויחי אמר (בבבוי זל"ג): בשלש-סעדות זה נודע לי סגלה לפאקן (רפואה למחלת אבעבועות שחורות) - שהיה מספנת מאד, ואינו מצוי כהיום ברוד-השם! - וזה אינו מחלת אבעבועות רוח שיש בזמנינו).

לקח קנייד (נתר - סבו) אדמה רכה! - ושלש פעמים כמו משקל הקנייד, יקח זייד (בורית - סבו) צמחים ופרחים! [נתר ובורית - שבת פ"ט מ"ה] - ויעשה משניהם, מרחץ לרחץ התינוק (שקורין יאד!) - וצריך לעשות תכף ומיד כשמתחיל התינוק להתחמם ולבער על-יזה! - ויזעיל בעזרת-השם אם אין הגזרה חזקה! אבל אם הגזרה חזקה חסיון-שלום, לא יזעיל!

ואמר: פי חלי הפאקין, נעשה מחטא-העגל! - ובענין הזה קשה: הלא גם אצל אמות-העולם יש חלי זה! - אף איתא במדרש (בראשית-רבה פח, א): "שאמות-העולם היו ראויים שלא יהיה להם שום חלי. (מאחר שנתן להלם העולם-הזה) אף כפי שלא יהיו מוזנין ומתגרין בישראל (על-שם (תהלים לט, ט): "חרפת נבל אל תשימני", נתן להם כל החלאים שיש לישראל!

וכמו שפרש רש"י על פסוק [מ"ז]: "חרפת נבל אל תשימני" - "הבא גם עליו נגעים ומכאובות, כפי שלא יוכל לומר לי אתם לוקים ואנו אין אנו לוקים!" - והתפלה הזאת גרמה, להביא יסורי חלאים על האמות.

וגם לכאורה קשה: הלא גם קדם חטא-העגל, בודאי היה חלי זה! - אך קדם, לא היה חלי קשה, רק שהיו הפאקין, מחמת הדמים שהתינוק יונק במעי אמו, כידוע לחכמי הרופאים. אבל לא היה חלי קשה שיהא מסכן למות חסיון-שלום, כמו עכשו. וזה נעשה מחטא הנ"ל!

גם נרמז קצת בירמיה (ב, כב) נזכרים כלם בפסוק אחד: "גם כי תכבסי בנתה, ותרבי לך בורית, נכתם עונך לפני". פרוש רש"י: [נשתדל] על עון העגל. נתי: פרוש בלע"ז: קרייד, בורית: זייד. (נמצא שפרמז פאן סוד הסגלה הנ"ל היא מחטא-העגל. דהינו: לכבס בנתה שהוא קרייד, ולהרבות בורית שהוא זייד). והבן נפלאות.

ט - מימי ילדותו

מימי ילדותו: פעם אחת באו אליו עם פדיון להתפלל על ילדה, שרה אסתר בת יהודית, ואמר: "שתמות!" - וכן הוה. ואמר: שידע זאת מהתורה-הקדושה. שראה אז פסוק (שמות ז, כא): "והדגה אשר ביאר מתה ויבאש".

ובאלו התבות מתה "ויבאש" נתגלה לו זאת. "מת"ה ו"יבאש"ש, ראשי תבות: שרה אסתר בת יהודית. וי, מתה. השם ישמרנו.

י - הזהיר לאנשיו

הזהיר לאנשיו: "שכשיקרה להם מקרה בלתי טהור חסיון-שלום, שילכו תכף ומיד למקוה לטביל. פי על ידי המקרה חסיון-שלום, נעשה מה שנעשה. עליבן טוב מאד: שקדם שמתחיל להעשות מזה איזה דבר, חסיון-שלום, שיקדים עצמו האדם ויטבל ויטהר עצמו!

וזהיר מאד: "לבל יתפחד האדם מזה כלל!" - פי הפחד והדאגות והמרה-שחורות בענין זה, מזיק מאד מאד. בפרט אחר שגלה אלו העשרה קפיטל תהלים המסגלים לתקון חטא זה. והם: ט"ז. ל"ב. מ"א. מ"ב. נ"ט. ע"ז. צ'. ק"ה. קל"ז. קנ"ן. כמבאר בספרים הנדפסים כבר. אז אמר: שמי שזיכה לקים זאת, לומר אלו העשרה קפיטל תהלים הנ"ל באותו היום שיקרה לו חסיון-שלום, אזי בודאי יתקן חטאו. ושוב אל ידאג כלל.

גם היה מתלוצץ מאלו החסידים והיראים: שכשמגיע להם איזה הרהור, אזי הם מתפחדים: שלא יבואו לידי מקרה! - ומחמת זה הם רגילים בהתר, מחמת פחד שלא יבואו לידי מקרה. והוא זכרונו-לברכה היה מתלוצץ מזה. ועקר פונתו היה: שהאדם צריך לבלי להתפחד ולהתירא כלל מדברים פאלו, ולבלי לחשב מחשבות כלל בענין זה! - רק יהיה כגבור חיל לעמד כנגד תאותו, ויסיח דעתו מזה לגמרי, ואל יתפחד כלל. והשם הטוב בעיניו יעשה עמו מה שהוא יתברך חפץ.

ורמז בדבריו: שזה בחינת פגם של דוד המלך עליו-השלום, בבת-שבע וכו'! ולא באר הדבר היטב. ומאד מאד צריכין להתחזק בשמחה תמיד. ואל יפל בדעתו כלל משום דבר שבעולם, אף אם יעבר עליו מה. ואם יהיה חזק בדעתו ולא יתפחד כלל, ולא יחשב מחשבות כלל (שקורין: איבערטראכטן), ילך בתמו בשמחה, יזכה לסוף לעבר על הכל בשלום. ודברים פאלו אי-אפשר לבאר בכתב. וערום יבין לאשורו.

יא - בן-מלך שנתרחק מאביו

עוד מה שספר בשבת-הגכה, ונשפח: מ"בן-מלך שנתרחק מאביו וכו', והיה מתגעגע מאד מאד וכו' וכו'! - והגיע לו פתב מאביו, והיה משתעשע בו מאד מאד. והיה מתגעגע עדין מאד. והיה מתגעגע על כל פנים שיושיט לו יד. ואם היה מושיט לו יד, היה מחבקה ומנשקה. אחר-כך ישב עצמו: "הלא זה הפתב הוא פתב יד המלך בעצמו, ואם-כן הוא יד המלך וכו' וכו'". (כל זה לא נכתב קראוי פי נשפח פי לא נכתב בזמנו).

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בסיפורי מעשיות

מהשיחות שאחר סיפורי מעשיות - (2)

- בשניהם דר עבדים
- באחד דר מלך ובאחד דר עבד
- י. יש חילוק בין שני הפלטיין?
  - שני הפלטיין דומין זה לזה
  - באמת יש חילוק גדול בין שני הפלטיין
  - שתי התשובות נכונות
- יא. מה אומר רבינו, ע"י מה זוכה להבין ההבדל שיש בין שני הבתים?
  - ע"י מצות ציצית
  - ע"י מצות תפילין
  - ע"י מצות פדיון שבויים
- יב. מה אומר רבינו ושהסגולה לפאקין?
  - יקח קרייד (נתר) וג' פעמים כפול מזה יקח זייף (סבון) ויעשה מזה מרחץ לתינוק
  - יקח זייף (סבון) וג' פעמים כפול מזה יקח קרייד (נתר) ויעשה מזה מרחץ לתינוק
  - יקח זייף (סבון) וב' פעמים כפול מזה יקח קרייד (נתר) ויעשה מזה מרחץ לתינוק
- יג. מה אמר רבינו ממה מגיע החולי הפאקין עד כדי סכנת נפשות?
  - ממזג אויר לא טוב
  - ממיעוט שינה
  - מחטא העגל
- יד. מה הם עשרה קאפיטלאך תהילים שנקראים "תיקון הכללי"?
  - ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ.
  - י"ג, ל"ב, מ"א, נ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ.
  - ט"ז, כ"ג, ל"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ.
- טו. למה הסיפור שרבינו סיפר בשבת חנוכה לא נכתב כראוי?
  - כי רבינו סיפר אותו רק ברמזים
  - כי לא נכתב בזמנו
  - כי נכתב בזמנו לא ברור
- טז. מה אפשר ללמוד מהחלק שכן נכתב?
  - עד היכן יכולים להחיות את עצמו עם ספר (כתב של המלך)
  -

- א. מה נפל על הצדיק?
  - עצבות
  - כבידות
  - עצבות וכבידות גדול
- ב. מדוע לא היה אפשר לצדיק לשמח בשום דבר?
  - כי בכל דבר שרצה לשמח מצא הבעל דבר בתוכו עצבות
  - כי בכל דבר שרצה לשמח מצא הבעל דבר בתוכו גאווה
  - כי בכל דבר שרצה לשמח מצא הבעל דבר שקר
- ג. באיזה דבר שימח את עצמו הצדיק בסוף, שלא הצליח הבעל דבר להחלישו מזה?
  - במצוה גדולה שעשה
  - בהרבה שעות של לימוד
  - בשמחת "שלא עשני גוי"
- ד. לאיזה שמחה הגיע הצדיק בסוף?
  - לשמחה של חתונה
  - לשמחה שהיה למשה רבינו בעת מתן תורה
  - לשמחה שהיה למשה רבינו בעת שעלה לקבל הלוחות
- ה. כמה התרחק הצדיק בעולמות העליונים ממקומו שהיה שם בתחילה?
  - כחוט השערה
  - לא נתרחק כלל
  - כמה וכמה אלפים עולמות ופרסאות
- ו. האם הצדיק ירד באותו דרך שעלה או בדרך אחר?
  - באותו דרך שעלה
  - בדרך אחר
  - רבינו לא דיבר מזה
- ז. להיכן הגיע הצדיק כשחזר וירד?
  - למקומו הראשון שהיה בתחילה
  - כחוט השערה ליד מקומו הראשון שא"א לאדם לשער
  - רחוק מאוד ממקומו הראשון
- ח. מה אמר רבינו שהראו לו בזה?
  - שצדיק יכול להגיע לעולמות עליונים כ"כ
  - שיקר מאוד כל תנועה קטנה שאדם מעתיק עצמו בזה העולם
  - שיקר מאוד כשצדיק פורח בעולמות עליונים
- ט. מי דר בשני מיני פלטיין?
  - בשניהם דר מלך

ברוך הנותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישירה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: "ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך